

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.908 van 10 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 9 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het ministerieel besluit van terugwijzing van 22 december 2008, aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MALLEGO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Aan verzoeker wordt op 22 augustus 2002 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde. Op dat moment is verzoeker gekend onder de naam S.I., van Kroatische nationaliteit. Enkele dagen later blijkt dat verzoeker een verblijfsvergunning heeft voor Duitsland. Verzoeker wordt vrijgelaten.

Op 22 juli 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 24 november 2004 wordt deze aanvraag niet in overweging genomen omdat verzoeker niet werkelijk woont op het opgegeven adres.

Op 30 maart 2005 dient verzoeker met zijn vrouw en hun kinderen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 28 september 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 7 november 2005 dient verzoeker met zijn gezin een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Turnhout van 21 juni 2006 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens bendevoorming, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en diefstal met geweld of bedreiging, met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 5 jaar voor achttien maanden van de opgelegde gevangenisstraf.

Op 24 juli 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de derde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 28 juli 2006 dient verzoeker met zijn gezin een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Bij arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 10 mei 2007 wordt verzoeker wegens dezelfde feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden, met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 5 jaar voor 20 maanden van de opgelegde gevangenisstraf.

Op 30 mei 2007 wordt verzoeker vrijgelaten uit de gevangenis met een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 6 juli 2007 geeft de procureur-generaal van het parket bij het hof van beroep te Antwerpen het advies dat een maatregel van verwijdering uit het land zich schijnt op te dringen, nadat betrokkene zijn straf heeft uitgezeten.

Verzoeker bevindt zich in het centrum voor illegalen te Merksplas waar er op 13 juli 2007 een ongunstig gedragsfiche wordt opgesteld. Er werd ten opzichte van verzoeker een ordemaatregel genomen naar aanleiding van opzettelijke slagen en het opzettelijk toebrengen van verwondingen.

Bij vonnis van 10 december 2007 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Naar aanleiding van een medisch attest dat verzoeker voorlegt, wordt advies gevraagd aan de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken, aan de Belgische consul te Zagreb, Kroatië en aan de Belgische ambassade te Belgrado, Servië.

Op 11 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister inzake de vierde aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker had ingediend, de beslissing dat deze aanvraag ontvankelijk is doch ongegrond.

Op 22 december 2008 neemt de minister voor Migratie- en asielbeleid het besluit van terugwijzing van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing.

“De Minister van Migratie- en Asielbeleid,

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20, gewijzigd bij de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de hierna bepaalde vreemdeling beweert onderdaan te zijn van Servië;

Overwegende dat hij op 30 maart 2005, een verzoek van machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 alinea 3 van de wet van 15 september 1980 heeft ingediend; dat dit verzoek op 28 september 2005 onontvankelijk werd verklaard, beslissing hem betekend op 06 juli 2006;

Overwegende dat hij op 09 november 2005, een verzoek van machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 alinea 3 van de wet van 15 september 1980 heeft ingediend; dat dit verzoek op 24 juli 2006 onontvankelijk werd verklaard, beslissing hem betekend op dezelfde dag;

Overwegende dat hij op 03 augustus 2006, een verzoek van machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 alinea 3 van de wet van 15 september 1980 heeft ingediend; dat dit verzoek op 11 augustus 2008 onontvankelijk werd verklaard, beslissing hem betekend op 19 augustus 2008;

Overwegende, bijgevolg, dat hij niet werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich tussen 05 augustus 2003 en 22 juni 2006, als dader of mededader, schuldig heeft gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (13 feiten); aan bendevorming met het oogmerk om misdaden te plegen, feiten waarvoor hij op 10 mei 2007 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden met 5 jaar uitstel voor 20 maanden;

Overwegende dat hij zich in de nacht van 11 september 2007 op 12 september 2007 schuldig heeft gemaakt aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, in staat van wettelijke herhaling, feit waarvoor hij op 10 december 2007 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende enerzijds de lange duur van de periode tijdens dewelke de inbreuken werden gepleegd en anderzijds het bijzonder winstgevend en georganiseerd karakter van de criminele activiteit uitgeoefend door betrokkene, bestaat er een reëel en actueel risico voor de openbare orde;

BESLUIT:

Artikel 1. – De zich noemende D.D., geboren te Nis op 09 maart 1974, alias S.I., geboren te Rijeka op 11 mei 1974, wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudensw bijzondere machtiging van de Minister van Migratie- en asielbeleid.

Artikel 2. – Dit besluit beïnvloedt op generlei wijze een eventuele beslissing inzake de voorlopige invrijheidsstelling.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van ontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Migratie en asielbeleid wijst het verzoek af door te stellen dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad.

Hij oordeelt op basis van de veroordelingen van verzoeker dat deze het land dient te verlaten.

De Minister van Migratie en asielbeleid is aldus onrechtstreeks de mening toegedaan dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties zou betekenen.

Dat hier geen enkele rekening mee wordt gehouden in de beslissing.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Op grond van het algemeen beginsel betreffende de materiële motiveringsplicht moet elke bestuurshandeling worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

Dat het bestuur in al zijn beslissing inzake verzoeker nooit enige rekening heeft gehouden met de familiale toestand van verzoeker.

Dat de familie van verzoeker immers als een voorbeeld van perfecte inburgering kan worden beschouwd.

Dat hier echter nooit rekening met gehouden is.

Dat om deze redenen de beslissing dient te worden herzien.

3. Toetsing

3.1. De materiële motiveringsplicht werd geschonden

Ten eerste omdat iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in recht ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

Om die reden zal een motievencontrole altijd uit vier stadia bestaan waarbij men begint bij het onderzoek naar het bestaan van de motieven, vervolgens naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en uiteindelijk de inhoud van de beslissing.

Zoals vermeld werd door verzoeker op 30/3/2005, 9/11/2005 en 3/8/2006 een regularisatieaanvraag conform artikel 9 Al.3 van de Vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd steeds geweigerd. Deze weigering is gesteund op een schending van de motiveringsplicht doordat de Dienst voor Vreemdelingenzaken stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Deze beslissingen menen steeds hetzelfde:

verzoeker zou van Kroatische afkomst zijn en in Kroatië is medische behandeling mogelijk voor zijn aandoening dat verzoeker echter van Servische afkomst is en in Servië medische behandeling onmogelijk is.

dat geen rekening met de familiale toestand wordt gehouden dat de beslissing vooral gestoeld is op de misdaden begaan door verzoeker

Deze 'motivering' is de enige reden die aangehaald wordt om de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf te weigeren.

3.2. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het de weigering tot vestiging en het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoekster. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor verzoeker dat zij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De minister heeft zich enkel gebaseerd op de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker om een negatief advies uit te spreken."

4.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker niet tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht kan inroepen, daarom repliceert zij op het middel in zoverre een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. Verwerende partij wijst er vooreerst op dat het thans bestreden besluit geenszins een beslissing houdende weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf uitmaakt. Verzoeker kan evenmin dienstig kritiek uiten op de voorgaande beslissingen inzake zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, nu deze definitief zijn en verzoeker nooit een beroep heeft ingediend tegen deze beslissingen. Aangaande de deugdelijke motieven van het bestreden besluit, met betrekking tot de laakbare feiten van openbare orde die verzoeker heeft gepleegd, uit verzoeker geen kritiek. Verzoekers grieven zijn niet gericht tegen het bestreden besluit.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn familie, valt er volgens verwerende partij niet in te zien op welke wijze of om welke reden de minister naar dit gegeven had moeten verwijzen, nu immers de familie van verzoeker volstrekt illegaal op het grondgebied verblijft. Er is geen sprake van enige inbreuk op het familieleven als gevolg van de bestreden beslissing.

Verzoeker verduidelijkt niet waarom de gevolgen van de bestreden beslissing voor hem dermate ernstig of onevenredig zouden zijn. De bestreden beslissing is ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven ondersteund. De gemachtigde van de minister heeft geheel terecht, binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat verzoeker moet worden teruggewezen. Hij handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

4.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 20 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name een verwijzing naar de afgewezen aanvragen om machtiging tot verblijf, een verwijzing naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker, de overweging dat hij door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad en de overweging dat er een reëel en actueel risico voor de openbare orde bestaat, gezien de lange duur van de periode tijdens dewelke de inbreuken werden gepleegd en het bijzonder winstgevend en georganiseerd karakter van de criminele activiteit. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker geeft kritiek op de omstandigheid dat zijn aanvragen om machtiging tot verblijf werden afgewezen. In casu betreft de bestreden beslissing echter een ministerieel besluit van terugwijzing. Verzoekers kritiek is niet gericht tegen de motieven van dit besluit. Dit onderdeel van het middel kan niet tot de vernietiging van het bestreden besluit leiden.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, voert verzoeker aan dat het bestuur in al zijn beslissingen inzake verzoeker nooit enige rekening heeft gehouden met zijn familiale toestand en dat de minister zich enkel heeft gebaseerd op de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker om het bestreden besluit te nemen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding. De Raad stelt vast dat het bestreden besluit steunt op feitelijke gegevens die stuk voor stuk terug te vinden zijn in het administratief dossier.

Dat bij vroegere beslissingen geen rekening zou zijn gehouden met de familiale toestand van verzoeker, wordt in dit dossier niet op nuttige wijze aangevoerd. Betreffende huidige bestreden besluit merkt de Raad op dat dit steunt op artikel 20 van de Vreemdelingenwet. Artikel 20, lid 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in [artikel 21](#) kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. (...) »

In casu volstond de vaststelling dat verzoeker de openbare orde heeft geschaad om hem terug te wijzen. In het kader van de zorgvuldigheidsplicht diende het besluit geen overwegingen te bevatten betreffende de familiale toestand van verzoeker, verzoeker heeft geen aanvraag ingediend waarop door middel van de bestreden beslissing werd geantwoord. Bovendien wordt opgemerkt dat verzoekers gezin zich in illegaal verblijf in België bevindt en wordt in dit verband tevens verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Wat betreft de verwijzingen naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker, stelt de Raad vast dat deze inderdaad worden opgesomd in het bestreden besluit, maar dat tevens uitdrukkelijk wordt overwogen dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad en dat er reëel en actueel risico voor de openbare orde bestaat, gelet op enerzijds de lange duur van de periode tijdens dewelke de inbreuken werden gepleegd en anderzijds het bijzonder winstgevend en georganiseerd karakter van de criminele activiteit uitgeoefend door verzoeker. Er kan dus niet worden aangenomen het besluit enkel steunt op de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven (artikel 8 EVRM)

Verzoeker en zijn familie wonen inmiddels reeds 5 jaar in België en heeft hier het 'centrum van haar belangen' gevestigd, in die zin dat haar privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoekster op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Het is voor verzoeker volstrekt onmogelijk om een gezinsleven uit te bouwen in Servië, gezien de pesterijen en mishandelingen in het verleden, gezien de sociale inburgering van zijn kinderen in België.”

4.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker bijzonder vaag en algemeen stelt dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft en dat hij in Servië geen gezinsleven zou kunnen uitbouwen, gezien de pesterijen en mishandelingen in het verleden en gezien de inburgering van zijn kinderen in België. Verwerende partij merkt op dat verzoekers beschouwingen niet gestaafd worden en dat het hele gezin illegaal in het Rijk verblijft en het grondgebied dient te verlaten. Zodoende wordt het recht op gezinsleven niet geschonden. De rechtspraak van de Raad van State stelt dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Er werd reeds geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft. Bovendien laat artikel 8, 2 van het EVRM een inmenging van het openbaar gezag toe, voor zover bij wet voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk ter vrijwaring van ondermeer de nationale veiligheid, de openbare orde en de preventie van strafrechtelijke inbreuken. Verzoeker heeft zich onmiskenbaar schuldig gemaakt aan zeer ernstige en laakbare feiten van openbare orde, in de uiteenzetting van zijn middelen rept hij met geen woord hierover, wat vragen doet rijzen bij de huidige ingesteldheid van verzoeker. Verzoeker en zijn gezin verblijven reeds jaren illegaal in het Rijk en er werd hen verschillende malen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

4.2.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch

welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor het gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Het bestreden besluit steunt op artikel 20 van de Vreemdelingenwet. Het persoonlijk gedrag van verzoeker maakt een schending uit van de openbare orde en daarom wordt hij teruggewezen. Dienvolgens streeft het besluit één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden na en is het door de wet voorzien. De verblijfsreglementering is een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde en is nodig in een democratische samenleving. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers vrouw en kinderen op illegale wijze in België verblijven en reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij dienen bijgevolg België te verlaten en worden als dusdanig niet van verzoeker gescheiden.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Wat de omstandigheid betreft dat het “*centrum van zijn belangen*” zich in België zou bevinden, wordt opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 23 januari 2002, 102.840; RvS 22 september 2004, nr. 135.236; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr.140.615)

De bewering dat het voor verzoeker volstrekt onmogelijk is om een gezinsleven uit te bouwen in Servië, staft hij niet met enig concreet gegeven.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

*“Derde middel: Verblijf om Medische redenen (Art. 3 EVRM)
Aangezien verzoeker lijdt aan volgende chronische aandoeningen:
Diabetes mellitus type 2 - Hypercholesterolemie Hyperthyroidie
Dat verzoeker hiervoor constant dient te worden opgevolgd door specialist-geneesheren.
Dat bij de vorige aanvragen tot regularisatie steeds werd uitgegaan van het feit dat verzoeker van Kroatische afkomst was en behandeling voor zijn ziekte daar perfect mogelijk is.
Dat verzoeker echter van Servische afkomst is. Verzoeker werd echter nooit geloofd over zijn nationaliteit.*

Dat bovendien reeds tevergeefs beroep werd gedaan op de Servische ambassade teneinde tot identificatie van verzoeker en zijn familie te komen.

Dat bekend is dat de Servische ambassade in België weinig medewerking verleent inzake Romaburgers.

Dat aldus nooit werd geantwoord op het feit of de ziekte van verzoeker perfect behandelbaar is in Servië.”

4.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de medische elementen die verzoeker bij zijn diverse aanvragen heeft aangehaald, ter dege werden onderzocht, zoals blijkt uit het feitenrelaas en het administratief dossier. Bovendien is gebleken dat verzoeker zelf in hoge mate onduidelijkheid heeft gecreëerd over zijn identiteit, nu hij gebruik heeft gemaakt van drie verschillende namen. Er werden diverse vruchteloze pogingen ondernomen om verzoeker te identificeren bij de Servische ambassade, evenwel zonder resultaat. De Kroatische consul heeft gemeld zelf door betrokkene te zijn gecontacteerd met de vraag “*niet mee te werken aan een identificatieprocedure en zeker zijn vingerafdrukken niet op te sturen naar Kroatië*”. Dit alles noopt tot de vaststelling dat geenszins vaststaat en dat evenmin bewezen is dat verzoeker de Servische nationaliteit heeft. Het bestreden besluit houdt niet in dat verzoeker verplicht wordt naar Kroatië of Servië te gaan. Destijds werd tevens een onderzoek gevoerd naar de medische behandelingsmogelijkheden in Servië en uit het antwoord van de ambassade te Belgrado blijkt niet dat verzoekers ziekte niet behandelbaar zou zijn of dat de behandeling niet toegankelijk zou zijn. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling, de schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.3.3. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op vornoemd artikel.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat zowel een onderzoek werd gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden van verzoeker in Kroatië als in Servië. Betreffende de behandelingsmogelijkheden in Servië blijkt dat de Belgische Ambassade in Belgrado op 12 juni 2008 aan de Dienst Vreemdelingenzaken mededeelt dat de behandeling voorhanden is in Servië en toegankelijk, zonder geografische beperking, en dat de geneesmiddelen er te verkrijgen zijn.

Verzoeker brengt in het middel geen argumenten aan die deze vaststelling zouden weerleggen. Verzoeker brengt voor het overige geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter staving van het feit dat hij het risico zou lopen op foltering of een onmenselijke behandeling.

De Raad merkt ten slotte op dat het ministerieel besluit van terugwijzing geen terugleiding naar Servië inhoudt.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

5. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de

